

KÖNYVSZEMLE

MEGYERI-PÁLFFI ZOLTÁN, Név és jog. A névviselés jogi szabályozásának fejlődése Magyarországon

A Dignitas Iuris Debreceni Iskola, A Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar és a Gondolat Kiadó közös sorozata 12. Budapest, 2013. 302 lap

A Debreceni Egyetem jogtörténészének munkája újszerűnek tekinthető mind témáját, mind interdiszciplináris megközelítésmódját illetően. Joggal nevezhetjük hiánypótló kötetnek: különös gonddal és lényeglátó pontossággal világít rá a jogtudomány és a névtan lehetséges találkozási területeire, amire a korábbiakban ilyen módon nem találunk példát. A kötet alapját a szerző PhD értekezése jelenti (vö. Névtani Értesítő 35. 2013: 245–248.)

A kutatás ideje és lezárása az új polgári törvénykönyv megalkotásának időszakával esett egybe (11), így ezek a rendelkezések már nem kerülhettek be a készülő kötetbe (ennek a tényéről a szerző is említést tesz), ez azonban a legkevésbé sem róható fel a munka hibájaként. A kötet a történeti áttekintés folyamatszerűségét helyezi a középpontba, de önmagában is jelentős az időintervallum, melyet átfog, hiszen jóval a névviselés szabályozásának kezdete előtti időkről is képet ad. A hazai adatok mellett egyetemes történeti adalékokat is hozzáférhetővé tesz, tágabb összefüggéseiben láttatva ezzel a névhez való viszonyulást.

A munka célkiűzései világosan megjelennek már a bevezető szakaszban. A szerző négy kérdésre keresi a választ: „1. Hogyan jelent meg a névviselés állami szabályozása? 2. Hogyan alakult ki a névviselési jog mai arca? 3. Milyen jellegű a névviselés jogi szabályozása? 4. A névviselési tendenciák hogyan változtattak a névviselési szabályozáson?” (10).

A kötet felépítése átlátható, öt jól elkülöníthető fejezetre tagolódik. Az elsőben a lehetséges forrásokkal és módszerekkel ismerkedhetünk meg. A kapcsolódó tudományterületek közül a nyelvészet, a történettudomány, a genealógia és a szociológia eredményei jelentik a kutatás legerősebb alapjait. A munka alapvetően történeti összehasonlító módszerű, de egyes részterületek vizsgálatában megjelenik a kérdőívezés is. A szerző meglátása szerint elsődleges forrásból jóval kevesebb állt rendelkezésére, mint másodlagosból, a kötet végén található forrásjegyzékben azonban bőségesen akad az előbbiből is: törvények és rendeletek, javaslatok, tervezetek. Emellett számos oklevelet is felhasznált a szerző, legtöbbször az Arcanum Adatbázis Kft. által közreadott Magyarországi középkori digitális okmánytár alapján. A második fejezet a névviselés jogi szabályozását, valamint a névviselésre vonatkozó rendelkezések megjelenése előtti időszak történetét fogja át hazai viszonylatban, némi európai kitekintéssel. A kételemű névhasználat előképeként a nemzetségnévre utalás jelenti az első, névjogi szempontból jelentős, de még szabályozatlan időszakot, melynek működését a középkori digitális okmánytár közel kétszáz

oklevelének vizsgálata mutatja be. Ezt követően a nemesség névviselésének, a vagyoni helyzet és a név megváltozásának az összefüggéseire tér ki a szerző, többek között olyan magánjogi intézményeket is érintve, mint a házasság, az örökbefogadás vagy a fiúsítás. Az utóbbiról, illetve ennek névváltozással járó eseteiről önálló táblázat is található a mellékletek között (247). A nem nemesekkel összefüggésben jelenik meg az az elképzelés, amely a névviselés változására egyfajta társadalom- és alkotmánytörténeti indikátorként tekint. A szerző összeírásokra alapozva tárgyalja a városiasodás, az iparosodás, valamint a városi privilégiumok szerepét a családnévtípusok alakulásában. A szabályozás kezdeteit a családnévhasználat megszilárdulásától, az állandó nevekhez fűződő állami igény kialakulásától számítja. Kitér II. József névrendeletére és az állam részéről megfogalmazódó azonosíthatósági igényre, a névváltoztatás intézményesülésének folyamatára. A történeti áttekintés a 19. század változásaival, a személyiségi jogok, köztük a névviselési jog megjelenésével zárul.

Az ezt követő részben már jóval erőteljesebben érvényesül a jogtudományi kiindulópont. A harmadik fejezet a névviselési jog helyét keresi a különböző jogtudományi ágak között: feltárja a személyiségi, családi vagy kereskedelmi joggal való kapcsolatát, valamint közigazgatási és büntetőjogi vonatkozásait is. A névviselés jogi területeinek részletes ismertetésében (IV. fejezet) a névtannal foglalkozók számára is jelentős kérdések merülnek fel, valamint egy konkrét kutatás is helyet kapott ebben a részben. A 2007-es felmérés a házassági nevek megítélését vizsgálja Debrecenben és környékén, kérdőívét a 3. melléklet tartalmazza. A kutatásból és a kötet tartalmi arányaiból is jól látható, hogy a házassági név nemcsak névtani tekintetben és a névviselő kiindulópontjából, hanem a névviselési jog szempontjából is kiemelt terület. Ezt erősíti a „Saját név-e minden nevünk?” (165) című alfejezet, mely a születéssel és házassággal szerzett nevek (köztük a *-né* képzős nevek) különbségének névelméleti, névfilozófiai szempontból is fontos kérdését vizsgálja a jog szemszögéből. A fejezet emellett a névváltozás, a névváltoztatás és a névmódosítás eseteire is kitér. A záró rész összefoglalja a mű meghatározó gondolatait, felsorolja az elméleti háttérként használt legfőbb munkákat, valamint megfogalmazza, mit kíván a kötet hozzátenni a korábbi hasonló kutatások eredményeihez.

A szerző szakirodalmi tájékozottságára utalnak a bibliográfia egyes tételei: alapos körültekintéssel és jó érzékkel válogat olyan részterületekről is, mint például a névelmélet. Az onomasztika legjelentősebb hazai kiadványai mellett más nyelvészeti munkákra is támaszkodik, emellett bátran hasznosítja a néprajzi és szociológiai anyagokat is. Az egyedüli nehézséget talán a jogi és a névtani terminológia összehangolása jelenthette. Jól érzékelhető, hogy a *családi név* és *utónév* kifejezések inkább jogi szakszóként jelennek meg, a *keresztnev*, *családnév*, *névhasználat* terminusok pedig a névtaninál valamivel tágabban értelmezve szerepelnek, noha a névtani terminológia korántsem problémamentes helyzetének ilyen mértékű átlátása nem várható el a szerzőtől.

A Név és jog részletezőn, mégis átfogóan kíséri végig, hogyan vált a név az egyént és szűkebb közösséget érintő természetes nyelvi jelenségből intézményesült, államilag szabályozott jogi kérdéssé, s hogyan bővült a névviselési jog kérdése a magánjogtól a közjog felé. A munka legnagyobb erénye abban áll, hogy különböző tudományterületekkel hozza összefüggésbe a névviselés jogi relevanciáit, miközben igyekszik szintézist kialakítani ezek elméleti-módszertani alapvetései között. A névviselés tényét a szerző a jogtudománynál sokkal szélesebb értelemben, társadalmi, társadalomtudományi jelenségként értelmezi. A kötet fő újdonsága tehát nem egy jelentős tudománytörténeti összefoglaló

létrehozása, hanem a modern, komplex szemléletmód: a szerző a felmerülő kérdésekre a legadekvátabb háttérrel és kutatási módszert keresi, természetes tényként kezelve a tudományterületek közötti átjárhatóságot.

KRIZSAI FRUZZINA
Eötvös Loránd Tudományegyetem
Bölcsészettudományi Kar

VÖRÖS FERENC, Mutatvány az 1720-as országos összeírás névföldrajzából

Savaria University Press, Szombathely, 2013. 217 lap

A kötet részletes ismertetése előtt szeretném felhívni a leendő olvasók figyelmét két fontos momentumra. Az egyik maga a cím, amely első szavával jelzi, hogy nem teljes feldolgozásról van szó, azaz nem minden személynévről fog írni a szerző, hanem valóban mutatványként adja a könyvet a kezünkbe. Alapja az 1720. évi országos összeírás, elemzésekor viszont összehasonlító célzattal 2009. január 1-jei adatokat is elének tár, részben az állandóság, részben a változás szemléltetésére. A másik a körülbelül háromoldalas előszó, amelyet azért érdemes végigolvasni, hogy megértsük a szerző célját: e munkával miért nem törekedett, illetve törekedhetett a teljességre. A könyv elolvasása után tudjuk igazából megérteni a válogatást, s igazat adni a szerzőnek; tulajdonképpen ekkor értjük meg a találó címválasztást is.

A szerző a kutatás főbb előzményeivel ismerteti meg elsőként az olvasót. Itt tájékoztat korábbi kutatásainak nagy állomásairól, hogy milyen úton jutott el a nevek nyelvfeldrajzi szemléletének megérleléséhez és térinformatikai ábrázolásához. A módszer, amelyet választott, kidolgozott és alkalmazott, hosszú és fáradságos munka eredményeként született meg. Minderről olvashattunk korábban megjelent és sokak által forgatott írásaiban, s hallgathattuk élőben is az általa visszatérően rendezett konferenciákon.

Az 1720-as (illetve az 1715-ös) összeírásról tudni kell, hogy a török kiűzése utáni Magyar Királyság népességét érintette. Ez mintegy hárommillió személyt jelenthetne. Azonban tudnunk kell azt is, hogy az összeírók mindössze 178 629 fő, azaz csak az adózó egyének kereszt- és/vagy családnévét rögzítették. Így kívül maradtak a lejegyzésen a családtagok, a nemesek, a papok, a tanítók és a különleges jogi státusszal rendelkező zsidóság is. Kihagyták a földterülettel nem rendelkező jobbágyokat, zselléreket is, valamint 685, adómentességet élvező kuriális községet. Az 1715-ös összeírás a történelmi Magyar Királyság körülbelül kétharmadát fedte le, az 1720-as viszont nagyobb terület népességét tartalmazza. A felsorolt rétegeken kívül egyes vármegyék is kimaradtak (lásd később), vagy állítólag elveszett az anyaguk (Vas megye). Az összeírással kapcsolatban már mások is felfigyeltek egy fontos jelenségre, amelyet a kötet szerzője adatokkal is bizonyít: a nevek nem a lakosság egyenkénti és helyszíni meghallgatásával kerültek papírra, hanem felesküdt vagy megbízott személyek, például a bírók bemondása alapján. Ennek a közvetett, bediktáláson alapuló összeírásnak rengeteg buktatója volt és van. A szerző adatfeldolgozásában mindezeket figyelembe vette, ami lényegesen megnehezítette gyűjtőmunkáját.